

Bohoslužby v Zábřehu 25.ledna 2015

Mk 1, 14-20

Milé sestry, milí bratři, máme před sebou stručnou zprávu o tom, jak to tenkrát všechno začalo. Už jsem to zmiňoval dříve, že Marek se soustředí na to, co je v příběhu Ježíšově to nejpodstatnější a tak vynechává některé detaily, které můžou být zajímavé, ale můžou také rozptylovat, odvádět pozornost od toho, co je prvořadé a co by neměl posluchač přeslechnout.

Takto se tedy od Marka dozvídáme, že na začátku Ježíšova působení stála událost uvěznění Jana Křtitele. Skoro se to zdá jakoby Ježíš právě na tento okamžik čekal. To má pro nás dvojí smysl. Zcela určitě jde o vyznání toho, že uvězněním Jana nic nekončí. Ať již Jan skončil ve vězení z jakéhokoliv důvodu, zřetelná je ta snaha umlčet hlas Boží, který skrze něj mluví a mluví poněkud nepříjemně do lidského života. Vlastně se to tak stává pořád. Mnoha Ježíšovým učedníkům dnes hrozí vězení jen proto, že mluví slovo pravdy o člověku a jeho světě. A ono to vlastně nemusí být jen v zemích, kde je běžné křesťany pronásledovat. Určitá nelibost, touha po umlčení hlasu Božího, se objevuje všude, kde jsou lidé, kteří tento hlas potřebují slyšet. Ježíšovo vystoupení po Janově uvěznění je tak nadějí, že tento hlas se umlčet nedá. Člověk ho potřebuje slyšet, aby se mohl změnit, aby mohl získat život z Boží ruky. Proto sám Bůh nedopustí, aby zanikl hlas, jenž nese jeho slovo. Proto také Ježíš navazuje tam, kde Jan skončil. Mluví o pokání, o obrácení, přidává slovo o víře evangeliu. To je ten druhý smysl. Ježíš naplňuje, co Jan ohlašoval. Přichází za ním a je větší než on, protože kromě důrazu na pokání, kromě toho člověku nepříjemného hlasu pravdy, mluví o evangeliu, o Božím evangeliu, kterému člověk může věřit. Nabízí další krok, o kterém Jan jen tušil, ale člověku ho sám nabídnout nemohl.

Když se mluví o evangeliu, je to něco velice pozitivního. Určitě sami víme, jak mnoho i dnes jsme zaplaveni různými zprávami, které nejsou zrovna označitelné jako dobré. Děje se mnoho věcí a o těch špatných se pak i docela hodně mluví. Takže je to kolem nás skoro samá zlá zpráva. Jistě, nutnost činit pokání není také zrovna ten typ zprávy, která je pozitivní. A dnes na to určitě můžeme být velice citliví. Vždyť se člověku dostává často různých náznaků, že není dokonalý, že v tom a tom se musí zlepšit. Musí se vyrovnávat s tím, že stále ho někdo nutí, aby na sobě pořádně zapracoval, jinak to daleko nedotáhne. Být dnes průměrný je prostě málo. Říct tedy takovému člověku, že kromě mnoha nedostatků je také hříšník a potřebuje pokání, už může být poslední kapkou k tomu, aby se pod tím vším negativním zhroutil. Takže je třeba, aby do lidského života zaznělo to, co jej podrží nad hladinou, co ho pozvedne na nohy a dovolí jít

dál po cestě svého života. A to, co zní, je právě slovo Božího evangelia. Na nutnost obrácení navazuje nabídkou otevřené Boží náruče. Obrácení člověka není jen tak bezcílné změnění směru běhu jeho života. Je to obrácení tohoto života k Bohu. Pokání nečiní jen proto, že je zlý, ale proto že smí poznávat to dobré, které se skrývá v Bohu. Nemělo by příliš smysl otáčet se na své cestě, když by člověk vlastně nevěděl kam a proč. Dobrá zpráva tedy zaznívá, když člověk smí slyšet o Bohu jako tom, který se k němu sklání a je připraven ho přijmout za svého i vzdor jeho hříchu. Hřích nepoznamenává život člověka na věky. Bůh dává cestu odpuštění, dává cestu, která lidský hřích může porazit, zlomit jeho moc.

Ježíš ve svém zvěstování říká, že člověk má věřit. Nemluví přímo o víře Bohu, ale důvěře evangeliu, spolehnutí na dobrou zprávu. Je to určitý zlom pro lidský život. Čemu vlastně do té doby člověk mohl věřit? Spoléhal na slovo Zákona, možná spíše na výklad zákoníků. Spoléhal na zaslíbení, na to, že Bůh je na straně svého lidu, mohl spoléhat na Boží spravedlnost, která ale nedávala moc šancí beznadějným hříšníkům. Spolehnutí na evangelium je něco zcela nového a nadějného. Zejména pro ty hříšníky, tedy ty, kteří byli těmi spravedlivějšími považováni za beznadějně případy. Ono totiž v posledku není možné oddělit víru v evangelium od víry samotnému Bohu. Abychom mohli věřit dobré zprávě, která přijímá každého člověka, dává mu nejen možnost pokání, ale i jistotu přijetí do Boží náruče, pak musíme věřit předně Bohu, tomu, že v jeho postoji k nám je něco jinak, než mohli lidé doposud vnímat. Tu jinou tvář Boží, kterou skrze evangelium smí člověk poznávat, představuje právě Ježíš ve svém dalším díle. A tak výzva o důvěře evangeliu se stává nejen posilou lidského života, stává se zároveň pozváním na cestu za Ježíšem. Vždyť právě od něj mezi řádky zaznívá, že to věření evangeliu, to samotné evangelium, se člověk může dozvědět jen od něj. V jeho slovech, v jeho zvěstování se člověku ukazuje v plnosti cesta života, kterou Bůh nachystal, a kterou otevřel Jan Křtitel, když začal volat k pokání.

Jestliže se v Ježíši otevírá pro člověka něco nového a důležitého pro lidský život, je zřejmé, že toto nové a důležité se od Ježíše musejí lidé učit. Evangelium potřebuje učedníky. Proto Ježíš jde a povolává Petra s Ondřejem a poté i Jana s Jakubem. Pozornému čtenáři Bible jistě neunikne, že se tak děje trochu jinak, než popisoval evangelista Jan. Podle Janovy varianty byli učedníci k Ježíši nasměrováni a přišli sami. Ondřej se za Ježíšem vydal, když mu k němu ukázal Jan Křtitel, Petr přišel proto, že ho pozval jeho bratr Ondřej. Je to samozřejmě rozdíl, ale co když tato dvě povolání dáme dohromady? Vyjde nám z toho obraz skutečně zajímavý a myslím, že i dost inspirující. Vidíme totiž dvě stránky jedné mince a to je nesmírně důležité. V Janově evangeliu ti první dva přišli a směli poznat, kdo je to Ježíš. Marek má jakési pokračování. Ježíš je nevolá k tomu, aby poznali, kdo je, ale aby se z nich stali rybáři lidí. Pozvání Ježíšovo je tak velmi konkrétní, volá na zcela jasně danou cestu. Tím se tedy Markovo evangelium ani tak od Jana neodlišuje, jako spíš se s ním doplňuje. Vždyť je to právě i v našich životech možné poznávat. Nejprve je tu někdo, kdo nám na Ježíše ukáže, my pak jdeme za ním, poznáváme, kdo to je. Už toto setkání člověka proměňuje, to jsme četli minule, když Ježíš dal Petrovi nové jméno. Potom ale přichází povolání ke službě, ke společenství s Ježíšem, jak jsme toho svědky právě zde.

Mají se z nich stát rybáři lidí. To je takové zajímavé označení. Asi dokáže v člověku vzbudit představu i čehosi nekalého. Lovit lidi, to není dnes zrovna lichotivé přirovnání. Ovšem zde nejde tak docela o lovení. Rybolov sice lovem zavání, ale mnohem důležitější je to, co ti rybáři dělají během lovu. Vytahují sítě. Vytahující, vytahující – jméno už někde přeci zaznělo. Ano, ano, je to význam Mojžíšova jména. A tak v jednání těch učedníků můžeme sledovat určitou paralelu. Mojžíš vedl lid z otroctví do zaslíbené země. A právě to budou dělat i učedníci. Budou ti, co přicházejí, aby vyvedli lidi z domu otroctví a ukázali jim, byli jim průvodci, na cestě ke svobodě. Kromě toho ale také rybáři úlovek třídí. To je asi trochu hůře zpracovatelné, ale hraje to také svou roli. Později Ježíš učedníkům řekne, že cokoliv svážou na zemi, bude svázáno v nebi a naopak. Je tedy zřejmé, že učedníci mají docela velikou moc, můžou rozhodovat, kdo do království vstoupí, kdo jakoby bude vytažen k novému životu a kdo naopak zůstane v tom starém. Pokud se nám to zdá příliš nadnesené, stačí si vzpomenout, že je to právě naše činnost nebo někdy nečinnost, co rozhoduje, jestli se lidé kolem nás dozví o Ježíši, a je to také náš způsob života, který je může buď pozvat dál, nebo naopak odradit. A poslední věc, která k rybaření patří, ta souvisí s rybami. Všichni tak nějak cítíme, že pro rybu je lepší, když se může prohánět vodou, než když ji rybář uloví a ona vlastně umře. Tak se i dnes mnoho lidí domnívá, že je lepší žít v tomto světě, prohánět se vodami tohoto našeho života, než se nechat chytit Ježíšem a tomuto svému životu umřít. Ale právě to je brána života věčného, nového lidství v Ježíši Kristu. Přinášet lidem Ježíše, chytat je pro nový život, to znamená, že umřou tomu svému starému životu, které je ale většinou jedinou reálně představitelnou formou života.

Pozvání k tomu být rybáři lidí tedy neobsahuje nic negativního, ale je to vlastně krásné vyjádření toho, co bude náplní Ježíšových učedníků. Nebudou jen naslouchat a pak si žít někde v ústraní po svém. Budou zápasit s mořem tohoto světa, aby z něj vytáhli ty, kterým Bůh chce dát plný život v Ježíši Kristu. Toto povolání je také docela naléhavé. Nemá svůj čas, nedá se odložit, aby Ježíš počkal. Vždyť jde o Boží dílo. To má velikou cenu, proto ti učedníci hned všeho nechávají a jdou za Ježíšem. Neříkají, aby počkal, až toho dokončí, ale jdou hned. Nám to připomíná jak neodkladné je Boží volání. Bůh nepočká. Ne proto, že by byl tak netrpělivý, ale protože mu záleží na člověku a chce aby mohl být co nejdříve vysvobozen, vytažen z utrpení hříchu.

Takto tedy začíná evangelium Ježíše Krista. Bůh přichází, aby člověka pozval zpět k životu, pro který byl stvořen, který do něj Bůh ze své lásky dal. Posílá svého Syna, aby na jeho životě bylo vědět toto jednání Boží lásky. A povolává také nesčetné množství učedníků, aby tento jeho hlas života nezanikl v bouřném hukotu našeho světa, ale mohl se donést ke sluchu každého člověka, kterého Bůh touží mít jako společníka u veliké hostiny v Božím království.

Pane Ježíši, voláš své učedníky, aby šli za tebou, aby hledali tvou vůli, naplňovali tvé dílo.

neděle 25.ledna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Čtvrtek, 04 Červen 2015 10:58 - Aktualizováno Čtvrtek, 04 Červen 2015 10:59

Prosíme dej, abychom ti i my sloužili celým životem a neopomíjeli hlas, kterým nás voláš za své rybáře.

Amen.